

schläger, har forfattet. Jeg tror, det vil bevare stærkere Magt over Sindene end det meste af, hvad Oehlenschläger har skrevet. Det er derfor ensidigt at ville skyde Operaen bort som noget, der har en ringere Betydning end Skuespilkunsten, skønt jeg for mit Vedkommende sætter Skuespilkunsten overmaade højt. Ogsaa den strenge Adskillelse er urigtig. Jeg tror, de ærede Direktører se ganske rigtigt, naar de sige, at man skal ikke adskille Kunstarterne for stærkt. Der er store Epoker i Teaterkunstens Historie, hvor netop Kunstarterne have virket sammen, hvor Dans og Sang og Ord have været forenede, ikke blot i Oldtiden, men frem gennem Tiderne, ogsaa i væsentlige Perioder herhjemme. Det er utvivlsomt rigtigt, naar Direktørerne sige, at netop herhjemme har denne Samvirken paa samme Scene skabt Skuespil, der kunne leve videre gennem Tiderne, netop fordi de forene disse forskellige Kunstarter. Adskillelsen, saaledes som Einar Christiansen tænkte sig den, tror jeg altsaa ikke er det Maal, man skal tilsigte.

Det er bedre at skabe et Samarbejde, der kan udnytte de to Scener fuldt ud, saaledes at Skuespil kunne opføres paa begge, og saaledes at ogsaa Operaer kunne gaa over begge efter deres Art. Det er nemlig den anden Fejl, som Einar Christiansen har gjort sig skyldig i, og som har præget saa meget af det, som er sagt om denne Sag, at det er al den dramatiske Kunst, der trænger til en mindre Scene for at gøre sig gældende. Det er efter min Mening ganske urigtigt. Der er en Art af Skuespilkunst, som vanskeligt kan trænge frem paa det kgl. Teaters Scene, fordi den daglige Tone ikke saa let naar ud over det store Orkesterrum, men der er en anden Skuespilkunst, der kræver en stor Scene, og det er overhovedet urigtigt at sige, at Skuespilkunsten bør henvises til en Scene, hvor der kun kan være forholdsvis faa Tilskuere. Der er Skuespilkunst, der netop bør virke og kan virke ved at samle saa store Mængder om sig som muligt. Jeg tror, at man ubetinget bør holde paa, at det klassiske Drama, saaledes som ogsaa de ærede Direktører foreslaa det, bliver paa den Scene, der nu er den eneste Nationalscene. Jeg gaar videre, jeg vil nødig se Holberg fortrængt fra det Hus, hvortil hans Skuespilkunst for den nuværende Slægt altid har været knyttet. Ogsaa paa den Scene kan Skuespilkunst gøre sig fuldt ud gældende trods alt, hvad der er talt om Vanskelighederne ved

denne Scene. Men lige saa utvivlsomt er det, at den moderne Skuespilkunst ikke kommer til sin Ret paa det kgl. Teater eller til fuld Udfoldelse paa Grund af Altsaa, det er et nøje Samarbejde mellem Scenerne kunstnerisk og økonomisk, der maa anbefales. Jeg tror ogsaa, det er rigtigt, hvad de to Direktører anbefale, at den ene Scene bør være saa nær den anden som muligt, og at Hofteaterprojektet allerede af den Grund bør forkastes. Jeg har hørt en anden Grund fremført mod Hofteaterprojektet, som jeg dog ikke tillægger nogen Betydning. Vi kunne, siger man, ikke oprette et Teater i et Kvarter, hvor vi have liggende Regeringsbygningerne, Rigsdagsbygningen, Kongeslottet og Højesterets Lokaler. Der hører et Teater ikke hjemme. Akkurat den samme Anskuelse blev gjort gældende oppe i Kristiania, da der skulde bygges en ny Nationalscene. Den blev lagt paa en Plads, lige overfor Universitetet som Genbo til Kongeslottet paa den ene Side og Stortingsbygningen paa den anden Side. Man sagde, at det gik ikke an at lægge dette Teater mellem saa højtidelige Bygninger for Statsmagten. Da sagde Bjørnstjerne Bjørnson: Jo, det skal netop ligge dér, for det skal være der for at afsløre og tugte al den Humbug, der maatte bedrives de tre andre Steder. Og denne gode Sætning af Bjørnson vandt frem, og Teatret ligger der. Det er desværre ikke altid, at det er gaaet saa godt med den Opgave, som er tiltænkt Teatret, men Teatrets høje Opgave ligger ikke mindst paa det Punkt, som Bjørnson pegede paa. For saa vidt har jeg altsaa ikke noget imod, at vi flyttede med Teatret hen paa Holmen.

Jeg tror imidlertid, at den for Teatret kunstnerisk heldigste Udvikling vil være de to Scener nøje forenede, og økonomisk er det vistnok rigtigt, at Delingen vil kunne bære sig, og at Rigsdagen i og for sig ikke vil komme til at paaføre den danske Stat større Tilskud til Teaterkunst til de to Scener end til den ene. Dog maa jeg have Lov til at pege paa, at alle de Beregninger, som Direktørerne have opstillet, ganske omstyrtes af det Teaterskufforslag, som er fremsat af den højtærede Kultusministers Kollega. Thi disse Beregninger, som Teaterdirektørerne have opstillet, og som gaa ud paa Muligheden af at forhøje Operabilletpriserne, men samtidig paa Nødvendigheden af at nedsætte Skuespilbilletpriserne, kunne ikke forenes med Tanken om at forhøje baade Opera- og Skuespilbilletpriserne med indtil 15 pCt.